

(Απόσπασμα απο το βιβλίο ο Τρέλο - Γιάννης) ΜΕΡΟΣ Δ*

Ο Κωνσταντίνος που συνήθιζε να κάθεται στις τελευταίες πάντα θέσεις του Ναού με εμφανή αρχικά δισταγμό σηκώθηκε και πήγε κοντά στον κυρ- Αναστάση. Καθώς διάβαινε προς τον άμβωνα παρατήρησε το πόσο περίεργα τον κοιτούσαν όλοι. Είδε στα μάτια των παρευρισκομένων να καθρεφτίζεται μία αόριστη απορία. Και εκείνος απορούσε γιατί ο κυρ-Αναστάσης κάλεσε μόνο αυτόν να παρευρεθεί δίπλα του την ώρα της ανάγνωσης της επιστολής.

Κάτι όμως ασυνήθιστο τον παρακίνησε και αφού έριξε μία κλεφτή ματιά στην αγαπημένη του Κατερίνα παρακάλεσε τον κυρ -Αναστάση να πει δυό λόγια στη μνήμη του τρελο-Γιάννη. Ο κυρ -Αναστάσης θέλησε να διαβάσει πρώτα την επιστολή και μετά να του δώσει το λόγο. Τότε ο παπα-Βασίλης παρενέβη στη συζήτηση και είπε: «Άσε το παιδί να μιλήσει Αναστάση».

Ο Κωνσταντίνος τότε με χαμηλωμένο το πρόσωπο πήγε μπροστά στο μικρόφωνο. «Θεωρώ και εκλαμβάνω τον εαυτό μου ως το χειρότερο μίasma που υπήρξε ποτέ στην ανθρωπότητα. Ξέρω ακόμη πως ως «μίasma» της κοινωνίας με αντιμετωπίζετε όλοι λόγω της αμαρτωλής πρώην δραστηριότητάς μου. Έχετε απόλυτα δίκαιο. Έτσι μου αξίζει να με αντιμετωπίζετε γιατί με τη ζωή που έκανα όχι μόνο έβλαπτα τον εαυτό μου αλλά και τους πλησίον μου, εσάς δηλαδή αλλά και όλους αυτούς που έπιανα στα δίκτυα της ανομίας. Παίρνω λοιπόν ως ευκαιρία τη δυνατότητα αυτή που μου έδωσε ο κυρ-Αναστάσης για να ζητήσω από τον καθένα προσωπικά να με συγχωρήσετε. Δεν αξίζω βέβαια ούτε καν τη συγγώμη γιατί σας έβλαψα όσο δεν μπορείτε να φανταστείτε. Έβλαψα την πόλη μας, τη συνοικία, τη γειτονιά μας. Έβλαψα φίλους και γνωστούς μου, γονείς και συγγενείς γιατί μετέφερα με τη βιοτή μου, το βούρκο της ακολασίας στην καθημερινότητά σας.

Στην κατρακύλα μου αυτή που είχα πάρει έδωσε τέλος οριστικό ο τρελο-Γιάννης. Οι προσευχές του σαλού με έβγαλαν από την παγίδα όχι ενός δαιμονίου αλλά ολάκερης λεγεώνας που είχαν φωλιάσει μέσα μου.

Ήμουν για σχεδόν δέκα χρόνια τραβεστί. Πίστευα τότε ότι η ευτυχία βρίσκεται στην εφήμερη απόλαυση που προκαλεί η σαρκική επαφή. Ντυνόμουν προκλητικά, οργιζόμουν με τους ανθρώπους. Αντιμετώπιζα τη ζωή ως ένα δοχείο ηδονής, το οποίο θα έπρεπε καθημερινά να φροντίζω να γεμίζω. Έζησα το βούρκο της κολάσεως, όσο δεν μπορείτε να

φανταστεί ο ανθρώπινος νους. Συνήθιζα λοιπόν σε τακτά διαστήματα να αλλάζω κατοικία, αφού με το δίκιο της η κοινωνία με εκλάμβανε ως απόβλητο. Και αυτό στην ουσία ήμουν. Οι τσακωμοί, οι βρισιές και οι απογοητεύσεις πίστευα ότι ήταν η καλύτερη άμυνα στην παθιασμένη κατά κυριολεξία μανία μου να ακολουθήσω κάτι που διέφερε από το κοινωνικά πρόπον, από τα ιδανικά και τις αξίες του ευαγγελίου. Θεωρούσα τότε ως ανθρώπινο δικαίωμα την ασθένεια μου και είχα την ψευδαίσθηση πως ήταν πέρα ως πέρα φυσιολογικό. Κάτι που είθισται σήμερα κάποιοι ακόμη και ανώτατοι άρχοντες να διαφημίζουν ως δήθεν διαφορετικότητα.

Δεν υπήρξε λοιπόν αστυνομικό τμήμα στην Αθήνα που να μην με γνωρίζει. Δεν υπήρξε δικαστήριο που να μην ήμουν «πελάτης» του είτε ως κατηγορούμενος επειδή πρόσβαλα τα χρηστά ήθη είτε ως μάρτυρας κατηγορίας η υπεράσπισης σε διάφορες παρόμοιες υποθέσεις. Είχα την ψευδαίσθηση πως με την όλη ανήθικη δραστηριότητά μου υπηρετούσα μία σιωπηλή επανάσταση κοινωνικής αποδοχής της ομοφυλοφιλίας. Κυνηγημένος έφθασα και στη γειτονιά σας και παρουσιάστηκα στην καλή και φτωχή γερόντισσα την κυρά Χρυσούλα προκειμένου να ζητήσω την γκαρσονιέρα που νοίκιαζε. Εκεί συνάντησα για πρώτη φορά τον τρελο- Γιάννη, ο οποίος είχε φέρει ψωμί στην σχεδόν άπορη γιαγιούλα.

Η κυρά Χρυσούλα σε αντίθεση με άλλους ενοικιαστές δεν με ρώτησε πολλά πράγματα. Απλώς μου είπε πως οι 30.000 δρχ. που ζητούσε για ενοίκιο, ήταν και τα μόνα χρήματά της για να τα φέρει βόλτα και με παρακάλεσε να μην τα καθυστερώ γιατί μ' αυτά πληρώνει τη ΔΕΗ, το νερό και τα κοινόχρηστα και αγοράζει τα απαραίτητα προς το ζην. «Αχ καλέ μου Κωνσταντίνε ο Θεός σε έστειλε. Τρεις μήνες έχω ξενοίκιαστο το σπίτι και ζω με τη βοήθεια του φούρναρη του κυρ-Αποστόλη και του μπακάλη του κυρ-Παντελή που μου στέλνουν ψωμί και τρόφιμα μ' αυτόν τον σαλό» είπε δείχνοντάς μου τον τρελο-Γιάννη.

«Μα ποτέ δεν έστειλα ψωμί κυρά Χρυσούλα, αφού δεν ήξερα για την κατάσταση σου» γύρισε τότε αυθόρμητα και της είπε ο κυρ-Αποστόλης. «Ούτε εγώ έστειλα ποτέ τρόφιμα», συμπλήρωσε ο κυρ-Παντελής. Μα έτσι μου έλεγε ο τρελο-Γιάννης είπε εμφανώς απορημένη η κυρά Χρυσούλα.

Μετά την μικρή αυτή «ευχάριστη» παρέμβαση ο Κωνσταντίνος συνέχισε. «Συνήθιζε ο τρελο- Γιάννης να μην αποκαλύπτει τις πράξεις του. Σε εσένα κυρά Χρυσούλα μου, έφερνε φαγητό, σε εμένα όμως έφερε τον ίδιο το Θεό». Τα μάτια του Κωνσταντίνου βούρκωσαν και

δάκρυα άρχισαν να τρέχουν. Μαζί του έκλαιγαν όλοι. Πήρε μία βαθιά ανάσα και είπε: «Μετά τρεις ημέρες μετακόμισα στην γκαρσονιέρα. Ο τρελο- Γιάννης με βοήθησε να μεταφέρω τα πράγματα. Μάλιστα όταν ο μεταφορέας άφησε κάποιο υπονοούμενο εξ αφορμής της συμπεριφοράς και του τρόπου ομιλίας μου ο τρελο-Γιάννης τον αποστόμωσε λέγοντάς του πως δεν έχει δικαίωμα να σχολιάζει κάποιος που συστηματικά ζούσε στη μοιχεία και συμπεριφερόταν βάνουσα στα δυό παιδιά του. Ο μεταφορέας σάστισε και σταμάτησε τότε να ειρωνεύεται. Πίστεψα πως θα ήταν γνωστοί αλλά απόρησα όταν φεύγοντας στράφηκε στον τρελο-Γιάννη και του είπε: «Εσύ τι είσαι μάγος;» Ναι, Γιώργο έχω «μαγευτεί» από την αγάπη του Χριστού μας, απάντησε ο σαλός. Ζήτησε μάλιστα από τον μεταφορέα να πάψει να στεναχωράει τον Χριστό που παρ' όλη τη συμπεριφορά του γιάτρευσε την κόρη του Θεοδώρα από σοβαρότατη ασθένεια. Με σκυμμένο το κεφάλι ο Γιώργος τότε έφυγε. Είναι ο κύριος που κάθεται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και μπορεί να επιβεβαιώσει το συμβάν. Μου έκανε εντύπωση ο διάλογος αλλά τότε τον λογάρισα ως τρέλες του σαλού.

Το βράδυ λοιπόν της ίδιας ημέρας ντύθηκα με γυναικεία ενδύματα κατά τη συνήθειά μου και πήγα σε γνωστό στέκι των τραβεστί στην λεωφόρο Συγγρού. Φανταστείτε την έκπληξή μου όταν είδα τον τρελο- Γιάννη να με κοιτά από την απέναντι γωνιά του τετραγώνου. Από τη σκέψη μου πέρασε πως επεδίωκε ερωτική συντροφιά. Αλλά πως άραγε με βρήκε; Με παρακολούθησε ο σαλός και τώρα θα τα πει στη κυρά Χρυσούλα. Αχ πάλι θα αναζητώ σπίτι. Καθώς σκεφτόμουν όλα αυτά σταμάτησε ένας υποψήφιος πελάτης μπροστά μου. Σαν ελατήριο τότε σηκώνεται ο τρελός και αρχίζει να φωνάζει. «Αυτός έχει AIDS, είναι άρρωστος και θα σας κολλήσει. Φύγετε –φύγετε». Αιφνιδιάστηκα από την αλλοπρόσαλλη αυτή συμπεριφορά ενός ανθρώπου που ούτε καν γνώριζα. Βέβαια ο υποψήφιος πελάτης έφυγε. Αρχισα τότε να βρίζω τον τρελο- Γιάννη. Με έπιασε μία υστερία... Αυτό συνεχίστηκε σχεδόν για ένα μήνα. Δεν μπόρεσα να καταλάβω ως σήμερα πως ανακάλυπτε τα παράνομα στέκια. Ένα βράδυ, τον βάρεσα μάλιστα πολύ άσχημα.

Φανταστείτε όμως την έκπληξή μου, όταν κάθε βράδυ που γύριζα στο σπίτι έβρισκα ένα φάκελο με σχεδόν τα διπλά χρήματα απ' αυτά που συνήθιζα να εισπράττω από την βρώμικη αυτή δραστηριότητά μου και απέξω έγραφε: «Ευλογία για τον δούλο του Χριστού Κωνσταντίνο». Δεν ήξερα τότε τι να υποθέσω με όλα αυτά τα περίεργα που ζούσα. Τα απογεύματα που συνήθιζα να βγαίνω από το σπίτι και έβλεπα τον τρελο- Γιάννη θύμωνα. Εκείνος όμως έλεγε. «Κωνσταντίνε μου πάψε να στεναχωρείς τον Χριστό και την Παναγιά μας που κλαίνει αδιάκοπα για σένα». Σκεπτόμουν ακόμη και να φύγω από το σπίτι αλλά κάτι με κρατούσε εκεί. «Ρε μήπως σε ερωτεύτηκε και συμπεριφέρεται έτσι αλλόκοτά» μου έλεγαν οι άλλοι τραβεστί. «Όχι, δεν δείχνει τέτοιες διαθέσεις» απαντούσα.

Για να μην τα πολυλογώ αποφάσισα να προσκαλέσω τον τρελο -Γιάννη στο σπίτι

προκειμένου να δώσω ένα τέλος σ' όλα αυτά. Νόμιζα πως κάποιος τον βάζει επίτηδες για να με τρελάνει. Στην πρόσκλησή μου ο τρελο -Γιάννης παρά το γεγονός ότι επανειλημμένως τον είχα προπηλακίσει ανταποκρίθηκε θετικά. Δεν ξέρω τι με έπιασε εκείνη την ημέρα και καθάρισα το σπίτι, μαγείρεψα κάτι πρόχειρο και το έριξα στο διάβασμα. Ξεφύλλιζα ένα περιοδικό ποικίλης ύλης και κέντρισε την προσοχή μου ένα δημοσίευμα για κάποιο γέροντα ονόματι Πορφύριο που υπηρέτησε σε παρεκκλήσιο νοσοκομείου στην Ομόνοια.

Δεν πρόλαβα να το διαβάσω όταν άκουσα τον τρελο-Γιάννη να χτυπά την πόρτα. Μόλις του άνοιξα μου είπε: «Ευλογημένος να είσαι Κωνσταντίνε μου στο νυν αιώνα και στον μέλλοντα». Πρώτη φορά άκουγα αυτόν τον χαιρετισμό, αλλά και για πρώτη φορά άκουσα το δαιμόνιο να μιλά από μέσα μου. «Ηρθες και εδώ στο σπίτι μου τρελέ να με εκδιώξεις; Δεν είμαι μόνος αλλά έχω συντροφιά και άλλους 365 φίλους. Δεν πρόκειται να φύγω. Φύγε εσύ γιατί θα σε σκοτώσω». Ο τρελο-Γιάννης τότε ύψωσε μπροστά μου ένα σταυρό και είπε. «Στο όνομα της Αγίας και ομοουσίου Τριάδος...» Δεν άκουσα τίποτε άλλο γιατί λιποθύμησα. Όταν συνήλθα αντίκρισα τον σαλό να μου χαμογελάει. Ένιωθα μία χαρά που βρισκόταν εκεί αλλά δεν ήξερα την αιτία. «Σου έφερα ένα δώρο Κωνσταντίνε μου. Είναι το Ψαλτήριο, ένα βιβλίο που έγραψε ο βασιλιάς και Προφήτης Δαυίδ». Τι έγινε, τι συνέβη; Ρώτησα. «Κωνσταντίνε μου έχεις μεγάλη ευλογία. Ο Χριστός σε επέλεξε. Σε ετοιμάζει για μεγάλους άθλους. Όμως, θα πρέπει να δώσεις μεγάλο αγώνα γιατί αυτό που έχεις μέσα σου δεν πρόκειται να φύγει εύκολα». Εάν βλέπατε τη λάμψη στο πρόσωπο του τρελο -Γιάννη θα κατανοούσατε το φόβο μου. Θεωρούσα αηδίες τα περί δαιμονίων. Πίστευα ότι αποτελούν σκαρίφημα των παπάδων και της θρησκείας για να φοβίζουν τον κόσμο και να απομυζούν εύκολα χρήματα, να περνούν καλά, να πλουτίζουν και άλλα τέτοια συναφή. Και να τώρα που υπήρξα μάρτυρας της φθονερής για τον άνθρωπο δράσης τους. Ο τρελο-Γιάννης από τότε έγινε αδελφός και φίλος. Το ίδιο βράδυ μάζεψα όλα τα γυναικεία ρούχα και τα παπούτσια και τα καλλυντικά και τα πέταξα στα σκουπίδια. Την επόμενη ημέρα άλλαξα το τηλέφωνό μου. Με τη βοήθεια του σαλού μάλιστα έπιασα δουλειά σε λογιστήριο μίας μεγάλης εταιρίας. Ο ιδιοκτήτης της εταιρίας ήταν φίλος του τρελο-Γιάννη. Με προσέλαβε με ικανοποιητικό μισθό.

Ταυτόχρονα σχεδόν καθημερινά με τον τρελο-Γιάννη πηγαίναμε σε ένα ναό ψηλά στον Υμηττό και ο ιερέας διάβαζε τις ευχές του Μεγάλου Βασιλείου (εξορκισμούς) ενώ ο τρελο-Γιάννης διάβαζε ψαλμούς. Δεν μπορώ να σας περιγράψω τι έζησα. Αυτό που μπορώ τώρα να βροντοφωνάξω από την εμπειρία αυτή είναι πως η ομοφυλοφιλία και εν γένει η πορνεία δεν είναι διαφορετικότητα ούτε ασθένεια είναι ένα φοβερό δαιμόνιο, που εξοργίζει τον Παντοκράτορα. Αυτό επίσης που θέλω να σας πω είναι πως η αγία μας Εκκλησία έχει τα κατάλληλα όπλα για να εξολοθρεύει ολοσχερώς όλα αυτά που σήμερα η εκσυγχρονισμένη κοινωνία μας θεωρεί όπως και εγώ πίστευα κάποτε ότι είναι βλακείες.

Οι προσευχές του αγίου της γειτονιάς μας με γλύτωσαν. Άλλαξε τη ζωή μου ολάκερη η γνωριμία μαζί του. Αυτά που έζησα τα τελευταία πέντε χρόνια στην ευλογημένη αυτή γειτονιά συνθέτουν ένα αληθινό θαύμα του τριαδικού και μόνου αληθινού Θεού. Ξέφυγα μέσα από μία πραγματική κόλαση και ζω μέσα σ' έναν κόσμο που ούτε στα καλύτερα όνειρά μου δεν είχα ζήσει.

Με τη συνεχή συμπαράσταση του αγίου αυτού ανθρώπου που κάθε άλλο παρά τρελός ήταν κατόνοσα το λάθος, συνειδητοποίησα πράγματα και καταστάσεις που αποτελούν τα θεμέλια της κοινωνίας μας, γνώρισα την αγάπη του Χριστού. Λειτουργούσα ως εθισμένος σε τοξικές ουσίες, δεν ξεχώριζα από τους τοξικομανείς, ζούσα έναν εφιάλτη, στον οποίο έδωσε τέλος ο τρελο -Γιάννης ο υπέροχος αυτός άγιος του Θεού. Δεν θέλω άλλο να σας κουράσω με την ιστορία μου. Άλλωστε καταγράφω όπως πρότεινε ο κυρ-Αναστάσης όλη την ιστορία μου με λεπτομέρειες. Ζητώ συγγνώμη και από εσάς και από τα πάμπολλα θύματα που παρέσυρα στα δίκτυα της ανομίας, όπου ήμουν παγιδευμένος. Ζητώ συγγνώμη και από την αγαπημένη μου Κατερίνα, η οποία άνοιξε την αγκαλιά της στον πιο αμαρτωλό όλης της οικουμένης, έκλεισε τα αυτιά της στα δυσμενή σχόλια και τις δίκαιες κριτικές και δέχτηκε την πρότασή μου να προχωρήσουμε σε γάμο. Δέχτηκε να ζήσει με ένα μηδενικό, με ένα απόβλητο, ένα μωρό. Και στον επικείμενο γάμο μας είχε επενδύσει με δάκρυα και προσευχές ο άγιος τούτος άνθρωπος, ο τρελο –Γιάννης. Τα τελευταία λόγια του Κωνσταντίνου χάθηκαν μέσα στους λυγμούς του. Μαζί του έκλαιγε ο παπά Βασίλης που έτρεξε και τον αγκάλιασε αλλά και όλοι οι παρευρισκόμενοι. "Σκέφτομαι παπά-Βασίλη να φύγω από τη γειτονιά όχι για μένα αλλά για την Κατερίνα" ψέλλισε ο Κωνσταντίνος με δυσκολία.

Τότε ο παπά-Βασίλης πήρε το λόγο και είπε: "Αγαπητοί μου ο Κωνσταντίνος εξεδήλωσε την επιθυμία να φύγει από τη γειτονιά μας. Τι λέτε; Θα αφήσουμε μια ζωντανή μαρτυρία ενός θαύματος του εκλιπόντος αδελφού μας Ιωάννη, τον Κωνσταντίνο μας αλλά και την Κατερίνα μας να φύγουν;"
Όχι, Όχι. φώναξαν όλοι.